सर्वप्रथम त्याग हो– देह-भानको त्याग

बापदादा आफ्ना त्यागमूर्त बच्चाहरूलाई देखिरहनु भएको छ। हरेक ब्राह्मण आत्मा त्याग स्वरूप छन्, तर जस्तै भाग्यको बारेमा सुनाएँ नि– एक बाबाका बच्चाहरू भएर पनि, एकनाश भाग्यको वर्सा मिलेर पनि, सम्हाल्ने र बढाउने आधारमा नम्बर बन्न पुग्छ। यस्ता त्यागमूर्त त सबै बनेका छन्, यसमा पनि नम्बरवार छन्। त्याग गरे अनि ब्राह्मण बने तर त्यागको परिभाषा धेरै गहन छ। भन्न त सबैले एउटा कुरा भन्छन्– तन-मन-धन, सम्बन्ध सबै त्याग गरेँ। तर तनको त्याग अर्थात् देहको भानको त्याग। त्यसैले देहको भानको त्याग भएको छ वा भइरहेको छ? त्यागको अर्थ हो कुनै पनि चीजलाई वा कुरालाई छोडिदिनु, आफ्नोपनबाट किनारा गर्नु, आफ्नो अधिकार समाप्त हुनु। जसप्रति त्याग गरिन्छ, त्यो वस्तु उसको हुन्छ। जुन कुराको त्याग गर्छौं, त्यसको फेरि संकल्प पनि गर्न सक्दैनौ किनकि त्याग गरेको कुरा, संकल्पद्वारा प्रतिज्ञा गरेको कुरा फेरि फिर्ता लिन सक्दैनौ। जस्तै हदको संन्यासीले आफ्नो घरको, सम्बन्धको त्याग गरेर जान्छन् र यदि फेरि फर्केर आए भने उसलाई के भनिन्छ! नियम प्रमाण फर्केर आउन सक्दैनन्। यसैगरी तिमी ब्राह्मण बेहदका संन्यासी वा त्यागी हौ। तिमी त्याग मूर्तिहरूले आफ्नो यस पुरानो घर अर्थात् पुरानो शरीर, पुरानो देहको भान त्याग गऱ्यौ, संकल्प गऱ्यौ, बुद्धिद्वारा– फेरि कहिल्यै यस पुरानो घरमा आकर्षित हुन्नँ। संकल्पद्वारा पनि फेरि वापस आउँदिनँ। पहिला-पहिला यो त्याग गऱ्यौ, त्यसैले त भनिन्छ– देह सहित देहका सम्बन्धको त्याग। देहको भानको त्याग। त्याग गरेको पुरानो घरमा फेरि फर्केर त आउँदैनौ! प्रतिज्ञा के गरेका छौ? तन पनि तिम्रो भन्यौ वा केवल मन तिम्रो भनेका हौ? पहिलो शब्द "तन" आउँछ। जस्तै तन-मन-धन भन्छौ, देह र देहको सम्बन्ध भन्छौ। त्यसैले पहिलो त्याग के भयो? यस पुरानो देहको भान देखि विस्मृति अर्थात् किनारा। यो पहिलो कदम हो त्यागको। जस्तै घरमा घरको सामग्री (सामान) हुन्छन्, त्यस्तै यस देह रूपी घरमा भिन्न-भिन्न कर्मेन्द्रियहरू नै सामग्री हुन्। त्यसैले घरको त्याग अर्थात् सबैको त्याग। घरलाई छोड्यौ तर कुनै एक चीजमा ममता रहन गयो भने त्यसलाई त्याग भनिन्छ? यसैगरी कुनै पनि कर्मेन्द्रियले यदि आफूतिर आकर्षित गर्छ भने के त्यसलाई सम्पूर्ण त्याग भनिन्छ? यसरी नै आफ्नो चेकिङ गर। यसरी सुस्त नबन– अरू त सबै छोडिदिएँ, बाँकी कुनै एक कर्मेन्द्रिय विचलित हुन्छ, त्यो पनि समयमा ठीक हुनेछ। तर कुनै एक कर्मेन्द्रियको आकर्षणले पनि एक बाबाको बन्न दिँदैन। एकरस स्थितिमा स्थित हुन दिँदैन। नम्बरवनमा जान दिँदैन। यदि कुनै हीरा-जुहारत, महल आदि छोडिदियौ तर केवल कुनै माटोको फुटेका भाँडामा मोह रहन गयो भने के होला? जसरी हीराले आफूतिर आकर्षित गर्छ, त्यसैगरी हीरा भन्दा पनि बढी त्यो फुटेको भाँडाले उसलाई आफूतिर पटक-पटक आकर्षित गर्छ। नचाहेर पनि बुद्धि पटक-पटक वहाँ भड्किइरहन्छ। यदि कुनै पनि कर्मेन्द्रियको आकर्षण रहेको छ भने श्रेष्ठ पद पाउनबाट पटक-पटक तल लिएर आउँछ। त्यसैले पुरानो घर र पुराना सामग्री सबैको त्याग हुनुपर्छ। यस्तो नसम्झ– यो त धेरै कम छ, तर यो थोरैले पनि धेरै गुमाउँछ, सम्पूर्ण त्याग हुनुपर्छ। यस पुरानो देहलाई बापदादाद्वारा मिलेको अमानत सम्झ। सेवा अर्थ कार्यमा लगाउनु छ। यो मेरो देह होइन, सेवा अर्थ अमानत हो, मानौं पाहुना

बनेर देहमा बसिरहेका छौं। थोरै समयको लागि बापदादाले कार्यको लागि तिमीलाई यो तन दिनु भएको छ। त्यसैले तिमी के बन्यौ? मेहमान (पाहुना)! मेरो-पनको त्याग अर्थात् मेहमान सम्झिएर महान् कार्यमा लगाऊ। मेहमानलाई के याद रहन्छ? असली घर याद रहन्छ या उसैमा नै फँस्छौ! त्यसैले तिमीहरू सबैको यो शरीर रूपी घर पनि यो फरिश्ता स्वरूप हो, फेरि देवता स्वरूप हुन्छ। त्यसलाई याद गर। यस पुरानो शरीरमा यसप्रकार निवास गर, जसरी बापदादाले पुरानो शरीरको आधार लिनुहुन्छ तर शरीरमा फँस्नुहुन्न। कर्मको लागि आधार लियो अनि फेरि आफ्नो फरिश्ता स्वरूपमा स्थित होऊ। आफ्नो निराकारी स्वरूपमा स्थित होऊ। न्यारापनको उच्च स्थितिबाट तल साकार कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कर्म गर्नको लागि आऊ, यसलाई भनिन्छ– मेहमान अर्थात् महान्। यस्तो रहन्छौ? त्यागको पहिलो कदम पूरा गरेका छौ?

बापदादाले हाँसोको कुरा सुन्नुहुन्छ– वर्तमान समय कसैले पनि आफूलाई कम सम्झिदैनन्। यदि कसैलाई पनि दुईमा एक सानो, एक ठूलो बन भनेमा के गर्छन्! आफूलाई कम सम्झन्छन्? किन, केको शस्त्र लिएर उल्टो शक्ति स्वरूप देखाउँछन्। यो पनि अलंकार कुनै कम छैन। जस्तै सर्व शक्तिको अलंकार हुन्छ, त्यसैगरी माया वा रावणको भुजा पनि कुनै कम छैन। शक्तिहरूलाई भुजाधारी देखाएका छन्। अष्ट भुजाधारी, १६ भुजाधारी पनि देखाउँछन् तर रावणको शिर धेरै देखाउँछन्। यो किन? किनकि रावण मायाको शक्तिले पहिला दिमागलाई नै हलचलमा ल्याउँछ। जुन समय कुनै पनि माया आउँछ भने सेकेण्डमा उसका कति रूप हुन्छन्? किन, के, यस्तो, त्यस्तो, जस्ता कति प्रश्नहरूको शिर पैदा हुन्छन्। एक काट्यो अर्को पैदा हुन्छ। एकै समयमा १० कुरा बुद्धिमा फौरन आउँछ। त्यसैले एक कुराको १० शिर लाग्यो नि! यी कुराको त अनुभव छ हैन? फेरि एक-एक शिरले आफ्नो रूप देखाउँछ। यही १० शिर शस्त्रधारी बन्न पुग्छ।

शक्ति अर्थात् सहयोगी। अभिमानको शिरवाला शक्ति होइन, सदा सर्व भुजाधारी अर्थात् सर्व परिस्थितिमा सहयोगी। रावणको १० टाउको हुने आत्माहरू हर सानो परिस्थितिमा पनि कहिल्यै सहयोगी बन्दैनन्। किन, के, कसरीको शिरद्वारा आफ्नो उल्टो अभिमान प्रत्यक्ष गरिरहन्छन्। 'किन' को क्वेश्चन हल गऱ्यौ भने फेरि 'कसरी' को शिर उँचा हुन्छ अर्थात् एक कुरालाई सुल्झायौ भने फेरि दोस्रो कुरा सुरु गरिदिन्छ। दोस्रो कुरालाई ठीक गऱ्यौ भने तेस्रो शिर पैदा हुन्छ। पटक-पटक भन्नेछौ– यो कुरा त ठीक हो तर यो किन? त्यो किन? यसलाई भनिन्छ– एक कुराको १० शिर लगाउनेवाला शक्ति। सहयोगी कहिल्यै बन्दैनन्, सदा हर कुरामा अपोजीशन गर्छन्। त्यसैले अपोजीशन गर्नेहरू रावण सम्प्रदायका भए नि। चाहे ब्राह्मण बनेका छन् तर त्यतिबेलाको लागि आसुरी शक्तिको प्रभाव हुन्छ, वशीभूत हुन्छन्। शक्ति स्वरूप हर परिस्थितिमा, हर कार्यमा सदा सहयोगी हुन्छन्। सहयोगको निशानी भुजाहरू हुन्, त्यसैले जब कुनै संगठित कार्य हुन्छ भने कुन शब्द बोल्छौ? आ-आफ्नो अंगुली दिनुहोस्, यो सहयोग दिएको निशानी हो नि। अंगुली पनि हातमा नै हुन्छन् नि। त्यसैले भुजा सहयोगको नै निशानी हो। बुझ्यौ– शक्तिहरूका भुजा र रावणको शिर। अब आफूलाई हेर– सदा सहयोगी मूर्त बनेको

छु? त्याग मूर्त बन्न पहिलो कदम फलो बाबाले जस्तै गरेको छु? ब्रह्मा बाबालाई देख्यौ, सुन्यौ– संकल्पमा, मुखमा सदैव के रह्यो? यो बाबाको रथ हो। त्यसैगरी तिम्रो रथ कसको हो? के केवल ब्रह्माले रथ दिए वा तिमीहरूले पनि रथ दियौ? ब्रह्माको प्रवेशताको पार्ट अलग छ तर तिमीहरू सबैले पनि तन तिम्रो भन्यौ, नकि तन मेरो। तिमीहरू सबैको पनि प्रतिज्ञा छ– जसरी चलाउनुहोस्, जहाँ बसाउनुहोस्... यो प्रतिज्ञा छ हैन? वा आँखालाई म चलाउँछु, बाँकीलाई बाबा चलाउनुहुन्छ! केही मनमतमा चल्नेछु, केही श्रीमतमा चल्नेछु। यस्तो प्रतिज्ञा त छैन नि? कुनै पनि कर्मेन्द्रियको वशीभूत हुनु– यो श्रीमत हो वा मनमत हो? बुझ्यौ, त्यागको परिभाषा कति गहन छ! यसैले नम्बर बनेको छ। अहिले त केवल देहको त्यागको कुरा सुनाएँ। यस भन्दा पछि अझै धेरै छन्। अझै त्यागका सिँढी पनि धेरै छन्, यो पहिलो सिँढीको कुरा गरिरहेको छु। त्याग मुश्किल त लाग्दैन? सबैलाई छोड्नुपर्छ। यदि पुरानोको बदला नयाँ मिल्यो भने मुश्किल लाग्छ र! तत्कालै मिल्छ। भविष्यमा मिल्नु त कुनै ठूलो कुरा होइन तर भखरै पुरानो भान छोड, फरिश्ता स्वरूप लेऊ। जब पुरानो दुनियाँको देहको भान छोडिदिन्छौ भने के बन्छौ? डबल लाइट। अहिले नै बन्छौ। तर यदि न यहाँको, न वहाँको रहन्छौ भने मुश्किल लाग्छ। न पूरा छोड्छौ, न पूरा लिन्छौ। त्यसैले अधमरे हुन्छौ, त्यसैले पटक-पटक लामो श्वास लिन्छौ। कुनै पनि कुरा मुश्किल लाग्यो भने लामो श्वास आउँछ। मर्न त मज्जा छ, तर पूरा मऱ्यौ भने। लिनमा भन्छौ पूरा लिनेछु र छोड्नमा माटोको भाँडा पनि छोड्दैनौ, त्यसैले मुश्किल हुन जान्छ। त्यसो त यदि कसैले माटोको भाँडा राख्छ भने बापदादाले राख्न पनि दिनुहुन्छ, बाबालाई के पर्बाह छ, ठीक छ राख। तर स्वयं नै परेशान हुन्छौ। त्यसैले बापदादा भन्नुहुन्छ– छोड। यदि कुनै पनि पुरानो चीज राख्छौ भने रिजल्ट के हुन्छ? पटक-पटक बुद्धि पनि उनैको भड्किन्छ। फरिश्ता बन्न सक्दैनन्। त्यसैले बापदादाले त अरू पनि हजारौं माटोको भाँडा दिन सक्नुहुन्छ, जति पनि जम्मा गर। तर जहाँ फोहोर जम्मा हुन्छ, वहाँ के पैदा हुन्छन्? मच्छर! र, मच्छरले कसलाई टोक्छ? बापदादा बच्चाहरूको कल्याणको लागि नै भन्नुहुन्छ– पुरानो छोडिदेऊ। अधमरे नबन। मर्नु छ भने पूरा मर, नत्र ठीक छ जिउँदै बस। मुश्किल छँदै छैन तर मुश्किल बनाइदिन्छौ। कहिलेकाहीँ मुश्किल लाग्छ। जब रावणको शिर लाग्छ अनि मुश्किल हुन्छ। जब भुजाधारी शक्ति बन्छौ, अनि सहज लाग्छ। केवल एक कदम सहयोग दिनु र पदम कदमको सहयोग मिल्नेछ। तर पहिला जो एक कदम दिनुपर्छ, त्यसमा आत्तिन्छौ। प्राप्ति बिर्सिन्छौ, दिने कुरा याद आउँछ, त्यसैले मुश्किल अनुभव हुन्छ। अच्छा!

यस्ता सदा सहयोग मूर्त, सदा त्यागद्वारा श्रेष्ठ भाग्य अनुभव गर्ने, कदम-कदममा फलो फादर गर्ने, सदा आफूलाई मेहमान अर्थात् महान् आत्मा सम्झने, यस्तो बेहदको सन्यास गर्ने श्रेष्ठ आत्माहरूलाई बापदादाको यादप्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

पार्टीहरू सँग अव्यक्त बापदादाको भेटघाट:–

१) परिस्थिति रूपी पहाडलाई स्वस्थितिद्वारा जम्प दिएर पार गर

आफूलाई सदा समर्थ आत्मा सम्झन्छौ! समर्थ आत्मा अर्थात् सदा मायालाई च्यालेन्ज गरेर विजय प्राप्त गर्नेवाला। सदा समर्थ बाबाको सङ्गमा रहनेवाला। जसरी बाबा सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ, त्यसैगरी म पनि मास्टर सर्वशक्तिमान् हुँ। सर्वशक्ति शस्त्र हुन्, अलंकार हुन्। यस्तो अलंकारधारी आत्मा सम्झन्छौ? जो सदा समर्थ छ, ऊ कहिल्यै परिस्थितिहरूमा डगमग हुँदैन। परिस्थितिलाई पार गर्न सक्छ। जस्तै विमानद्वारा उड्दा कति पहाड, कति समुद्र पार गर्छौं, किनकि उच्चाईमा उड्छौ। त्यस्तै उच्च स्थितिद्वारा सेकेण्डमा पार गर्छौं। यस्तो लाग्छ मानौं पहाडलाई वा समुद्रलाई पनि जम्प गरिरहेको छु। मेहनतको अनुभव हुँदैन।

२) रोबलाई त्यागेर रूहाबलाई धारण गर्ने सच्चा सेवाधारी बन

सबै कुमारहरू सदा रूहानियतमा रहन्छौ, रोबमा त आउँदैनौ? यूथलाई जोश चाँडै आउँछ। यस्तो सम्झन्छन्– हामीले सबैथोक जानेका छौं, सबै गर्न सक्छौं। जवानीको जोश रहन्छ। तर रूहानी यूथ अर्थात् सदा रूहाबमा रहनेवाला। सदा नम्रचित्त किनकि जति नम्रचित्त हुन्छौ, त्यति निर्माण गर्नेछौ। जहाँ निर्माणता हुन्छ, त्यहाँ रोब हुँदैन, रूहानियत हुन्छ। जस्तै बाबा कति नम्रचित बनेर आउनुहुन्छ, यसैगरी फलो फादर गर। यदि अलिकति पनि सेवामा रोब आयो भने त्यो सेवा समाप्त हुन पुग्छ। अच्छा! ओम् शान्ति।

वरदान:– बाबाको समीपताको अनुभवद्वारा स्वप्नमा पनि विजयी बन्ने समान साथी भव

भक्ति मार्गमा समीप रहनको लागि सत्सङ्गको महत्त्व बताउँछन्। सङ्ग अर्थात् समीप उही रहन्न सक्छ, जो समान छ। जो संकल्पमा पनि सदा साथ रहन्छ, ऊ यति विजयी हुन्छ, जसलाई संकल्पमा त के सपना पनि मायाले आक्रमण गर्न सक्दैन। सदा मायाजीत अर्थात् सदा बाबाको समीप सङ्गमा रहनेवाला। कसैको ताकत छैन, जसले बाबाको सङ्गबाट अलग गर्न सकोस्।

स्लोगनः– सदा निर्विघ्न रहनु र सबैलाई निर्विघ्न बनाउनु– यही यथार्थ सेवा हो।